

Selmeczbányai Hetilap

TÁRSADALMI HETILAP.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:

SZENTGYÖRGYI EDE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 74./III. sz. a hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is czimzendő.

Megjelenik minden csütörtökön.

Előfizetési ára:

Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 „
Negyedévre . . . . . 1 „

Egyes szám ára 10 kr.

Egyes számok kaphatók a kiadóhivatalban és Joerges Á. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-szabásunk szerint számíttatnak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Miként legyen a mi honi bányászatunk képviselve a nagy milleniumi felvonulásnál.

Azon őstermelési ág, melylyel hazánkban az emberek már a honalapítási időt megelőzőleg foglalkoztak; mely csodás tanuljelét képes adni az emberi kitartó munkásságnak és leleményességnek; mely nem évszázadokon, de, majdnem bizvást mondhatnók, évezredek át fáradhatatlan szívóssággal műveltetett; mely a honalapítás idejében és ezután is egész a mai napig szoros összefüggésben állott nemzeti, álladalmi fejlődésünkkel és haladásával s erre határozott befolyást gyakorolt mindkoron; ezen őstermelési ág: a bányászat kétség-telenül megérdemli, hogy a milleniumi történelmi nagy felvonulásnál megillető impozáns módon kellőleg képviselve legyen és e felvonulás érdekességét, történelmi hűségét és teljességét emelje.

Legutóbbi közgyűlésünkön elhatározott, hogy városunk e czélból lépjen összeköttetésbe a többi magyarhoni bányavárosokkal s így a köztük megállapítandó mód szerint vegyenek részt a felvonulásnál.

Őszintén bevallva mi ezt keveseljük, és melegen óhajtánók, ha a bányászat egész, de legalább is ezer éves története egy külön csoportban volna jelképezve.

Mily festői szépségű és ritka érdekességű látványt nyújtana ez és különösen az idegenekre nézve mily rendkívülileg emelné az egész felvonulás jelentőségét és díszét, azt ki-ki elképzelheti.

Már csak a bányások legrégebb, régi, új és legújabb időkig tartó korhű jelmezei, a különféle bányák, tellérek, aknák, tárnák, ék és kalapács s későbbi puska-robosztási munkálatok, — a bányarémek gnomok stb. az érczek, a ragyogó amethist-fészkek, a kőszén, a só, az arany, ezüst, vas, ólom stb., az érczek előkészítése, a

kohászat, hámorok, érczolvasztók, stb. jelképezései különféle fejlődési stádiumukban felmutatva s egy oly művész által rendezve, mint a milyen a felvonulást rendező bizottság élén áll, bizonyára felette ritka szépségű és érdekességű látványt nyújtana.

Jól tudjuk, hogy ezen csoport összeállítása sok nehézségekbe ütköznék és különösen nagy költségbe kerülne, mely költségek viselésére a bányavárosok képtelenek.

Ámde e csoport alakításához nemesak a bányavárosok, hanem a magán bányatársulatok és tulajdonosok is fel lennének szólítandók. — Nem hihetjük el, hogy ezek ezen eszme kivitele elől elzárkoznának.

Itt van pl. a nagy salgótarján-rimamurányi, a pécsi stb. szénbánya társulat, az erdélyi nagyobb bányatársulatok, a szepesmegyei bányapolgárok társulata, a báró Geramb-unió stb. stb., melyek bizonyára mindannyian hajlandók lesznek hozzájárulni ezen czél eléréséhez.

T á r c z a.

A délvirág.

Allah akarta és meg is leve:

Virág nőtt a zord éjszakon. milyet
Más nem növelhet, mint a dél heve.

S az álmodott bűvös szép álmokat
A mig mint gyöngé bimbó szunnyadott;
De jött a regg, s a bimbó felfakadt.

S a nap mosolyg; mosolyg — de oly hideg;
A szellő leng — de nem hoz illatot;
S a pillangó oly fáradtan libeg.

S ha jön az éj, ott fön a csillagok
Olyan halvány sugárral fénylenek;
Mint álmodá, ugy egyik sem ragyog.

És a virág csüggedten néz körül;
Kelyhébe' könyként harmatesöpp rezeg,
Mély bánatának néma képeül.

„Hát így hervadjak, így hervadjak el
Szeretlenül e rideg ég alatt,
Hol a madár is búsan énekel?!“

„Jövel te hajnal! Csókold szírmomat!
Hadd égjen rajta rózsavirulás! —
Ah, nem gyönyör, mit halvány ajkad ad!“

„Sugárzó nap! Esdem szerelmedet!
Sugárkaroddal, oh, ölelj körül,
Égessen el bár lángoló heved!“ —

„Ah, nem csak látszol, az vagy igazán:
Hideg, miként a lankadt érzelem
A csalfa kedves álnok ajakán.“

„Szellő! Madár! Szerelmet adjatok!
Hisz a szerelem boldogság, gyönyör.
Ha két kebelben egymásért lobog.“

„Hiába, ah, hiába epedek!
Szeretni ugy, mint én nem tudnak ők;
Szerelmük, mint az ég, a lég hideg.“

„Oh szánd meg, Allah, délvirágodat!“
És ez lehajtja hervadó fejét
Az idegen, a rideg ég alatt.

Abai.

Jóska, a vőlegény.

Rajz a bányásznép életéből.

Az „Anna tárna“ bányatelepen „o f e r a“ van.
A telepház rendelő terme ki van díszítve fenyőgalyakkal, papirzászlócskakkal, s a tereken tiszta ruhába öltözött leányok és menyecskék ögyelegnek, nevetgélve, pletykálva, össze bugvasugva; valamennyin meglátszik a várakozás, hiszen ma multság napja van; nemsokára elkezdődik a táncz; csak a bort osztják ki előbb.

Egy-két asszony természetes korsóval fegyverkezve, kikeresi áldozatát — férjét, akarom mondani, s pergő ékesszólással igyekezik őt rávenni, hogy borát vitesse haza, mely merész követelés soknál heves ellentállásra talál.

De vannak, a fiatalabb házások közt leginkább, oly derék férfiak is, a kik borjárandóságukkal teletöltetvén feleségük köcsögét, és zsebre vágván a nekik kijáró szívat, nagy szeliden haza ballagnak; ott aztán mi történik, arról mosi ne beszéljünk.

A telepen többnyire csak a legénynépség és néhány duhajabb feleséges ember marad, kinek sikerült kedves párját lerázni a nyakáról.

Az így elakolbolított fehérség vagy duzzogva haza czammog, vagy a telep közelében czirkál, hogy adandó alkalommal mindjárt kéznél legyen.

Aközben már felhangzott a zene; vig kurjongatás, toporzékoló lábdobogás rezgetti meg a rendelő szoba ablakait, hol különben csak a bányafelőr szigorú szava szólal meg a munkabeszámolóknál, vagyis, bányásznyelven szólva, a rendelésnél.

A hamarosan fogyasztott bor már felhevített néhány legényt.

Ott a sarokban az a kettő most mindjárt hajba kap. Villogó szemmel méregetik egymást míg az előttük ülő leány nyilván mulat ingerült-ségükön.

Hiszen elvégre is nekik is érdekükben áll, hogy nemcsak a kiállításnál, mint ilyenénél, hanem a történelmi felvonulásnál is részt vegyenek s magukat ott is kellőkép képviseltessék.

Magától értetődik, hogy a magyar bányakincstárnak is, mint legnagyobb bányatulajdonosnak e terv keresztülviteléhez tettel, emberekkel, tárgyakkal és pénzzel hozzá kellene járulnia.

A terv realizására vonatkozólag, tekintettel az idő rövidegére, városi tanácsunknak nemcsak a bányavárosok tanácsaihoz, hanem a bányatársulatok és tulajdonosokhoz is mihamarább átíratot kellene intézni, melyben meg kellene őket keresni, hogy képviselőik által egy meghatározandó napon Budapesten értekezletre gyűljenek össze és ott a felvonulást rendező bizottsággal azonnal érintkezésbe lépve a szükséges előintézkedéseket megtegyék.

Igy azután ősi, a mesés multba hajló bányászatunk s annak történelme, ezen a nép, nemzet és államra mindig nagy kihatást gyakorló tényező, méltóságához illő módon lesz a díszmeneten képviselve.

Csipkeiparunkról.

A legutóbbi városi közgyűlésen, mint azt a mult számunkban közöltük, csipkeiparunk emelésére és a milleniumi kiállításra való képviseltetésére 1000 frt szavaztatott meg s ez alkalomból fölemlített az is, hogy a csipkeipar el van hanyagolva és hogy a készítmények uzsoráskezekbe kerülnek. Most erre vonatkozólag megbízható kézből kaptunk egy cikket, melyet kivonatossan a következőkben látjuk jónak közölni:

„A közgyűlésen az e tárgyban felszólalók — habár sokban igazuk van, különösen az uzsorára vonatkozólag — mégsem ismerik alaposan a csipkeipar valódi körülményeit; pedig alapos információval szolgálhatott volna nekik egy tapasztalt szakember, ki városi területünkön bir üzlettel és már évek hosszú során át foglalkozik a csipke-

„A Mari velem fog táncolni!“ kiált fel daczosan az egyik legény, kinek koromfekete zilált haja s kis bajusza valami vad kifejezést ad arcának, mit még nővel homlokának saját szerű feketés-kékes petyegetett volta, mit egy repesztésnél arcába lobbant robbantó pornak köszönhet.

— No már azt szeretném látni! — felel vissza a másik legény.

„No hát azt mindjárt megláthatod.“ Kiáltja az előbbi s galléron készül ragadni társát, midőn a teremben általános mozgás támad, a tánczoló megállnak, még a zene is elballgat egy pillanatra, s a küzdeni vágyók is figyelnek.

„Ah, itt jön Jóska, a vőlegény!“ „Jóska, a vőlegény!“ hangzik minden oldalról, s a mulató népség nevetve, mosolyogva de barátságosan helyet enged az érkezőnek.

S látjuk őt méltóságteljesen közeledni ama bizonyos sarok felé. Úgy körülbelül negyven éves férfi lehet; dús, fekete, kondor hajjal, meglehetősen orral; álla alatt piros színű, terebélyes nyakendőcsokor, testén fekete bányászdiszruha, zubonyán lebernyeges gallér, mely minden lépésénél úgy lebben, mint valami óriás denevérszárny. „Nos“ szólítja meg a két ellenfélt „mi bajotok egymással“

— Én azt akarom, hogy a Mari velem tánczoljon! felel az egyik legény.

„Én meg azt, hogy velem!“ Kontrázik a másik.

iparral és kereskedéssel, ha hozzá fordultak volna. Ámde különös, hogy ép e szakembert, ki évek előtt már a pécsi országos ipárkiállításán általa kiállított csipkéért kitüntető érmet nyert, kit jelenleg is felhívott a besztercebányai iparkamara arra, hogy a milleniumi kiállításra is állítson ki csipkéket, dacára annak, hogy szolgálatait több ízben felajánlotta, az illetékes körök által mellőzve lett s oly embert alkalmaztak ügynököknek, a ki a polgármester kijelentése szerint is alkalmatlannak bizonyult. Most végre — mondja a cikk tovább — midőn a milleniumi kiállításra való résztvevésről van szó, találtak jónak az intéző körök felkeresni az eddig mellőzöttet s közreműködését kikérni; a mit — ha kissé későn is — igen helyesen tettek; mert egy tapasztalt üzleti szakértő nélkül ugy sem boldogulhattak volna. E szakértőnek dicséretére legyen mondva, hogy többszöri mellőzése dacára hazafias kötelességének tartotta ez ügyben tőle telhetőleg segédkezni.“

Igy szól a cikk . . . mi meg nem értjük, miért lett ily szakértő eddig figyelmen kívül hagyva s csak már végszükség esetén igénybe véve??

Ujdonságok.

— **Erzsébet királyné névnapját** a nálunk szokásos ünnepélyes pompával ülték meg. A nagyboldogasszony templomban tartott nagy misén Podhragyay Pál prépost-plébános teljes ornátusban pontifikált s a templomi zene és énekkar Schiedermeyer B. nagy, gyönyörű miséjét adta elő. A bányakincstári és városi hivatali kar teljes számban jelent meg, előbbi Hüttl József miniszteri tanácsos, bányagazgató, utóbbi Szitnyai József polgármester vezetése alatt. — A bányamunkások bányatisztjük vezetése s lobogójuk alatt, harsogó zeneszó mellett vonultak fel. — A nagy templom megtelt ájtatos hívőkkel. Hány érző kebelből szállt fel e napon velünk együtt a hő ima: „Könyörületes nagy Isten nyujts vigaszt és enyhét védangyalunk drága királynőnk sokat szenvedő mélyen sujtott anyai szívének s óvd meg őt minden bajtól!“

— **Kinevezés.** Neuschwendtner Ferencz bányagyakornok a selmeczi bányász és erdész akademiához tanársegéddé lett kinevezve.

„Egyiktekkel sem fog táncolni, de velem. Gyere Mari!“ s átfogva a vitás leányt, tánczra perdül Jóska, a vőlegény, faképnél hagyva a két megrökönyödött höst, kik a többiek hangos hahotája közt, bámulnak a tovább polkázó leány után.

— Bravo Jóska! Éljen Jóska! — Derék legény a Jóska vőlegény! — Hangzik vidám kacajjal a tömegeből, mely kurjongatva, toporzékolva folytatja mulatságát, mitsem törődve a két lefőzött daliával, kik boszankodva eloldalognak, nem a nélkül, hogy egymást meg ne fenyegetnék, Ha ezek valahol pityókosan összetalálkoznak, valamelyiknek a feje megbánja, az bizonyos.

De hát miért nem rontottak Jóska-ra??

Hja annak meg van a maga különös oka.

Hogy ezt megértsük, s egyuttal megtudjuk, miért nevezik Jóskát vőlegénynek, visszafelé kell mennünk történetünkben három évvel.

*

Legszorgalmasabb vajúr az Anna tárnán a Jóska, s a mellett nem is csunya legény. Munkán kívül úgy kicsipi magát mindig, mintha lakodalomra készülne; de a ki azt hinné róla, hogy leányok után jár, nagyon tévedne. Jóskát széltiben úgy ismerték, mint nőgyűlölőt. Annál nagyobb volt az általános elámulás midőn hire járt, hogy Jóska vőlegény.

Hogy? Miként? Ki a jegyese?

Igen ám, ha e kérdésekre mind felelni le-

— **Halálozás.** Lollok József nyug. kincst. bányafelőr a selmeczi iparos egyesület pénztárnoka és népbankunknak egyik szorgalmas napibiztos a hó 15-én meghalt s mult vasárnap temették el nagy részvét s bányászdisz mellett.

— **A „Selmeczbányai róm. kath. Magyar Szent Erzsébet nőgyűlés“** nov. 17-én a városház tanácstermében tartott évi közgyűlésén, Ocsovszky Mária elnök tiz évi működés után leköszönt, s helyébe Wagner Józsefné választatott meg. Alelnökké: Faller Károlyné és Schusztér Lajosné, Pénztárossá: Ács Józsefné lett megválasztva. A Titkár és a választmány csak a következő rendkívüli közgyűlésen folyó hó 24-én fog megválasztatni.

— **Ocsovszky Markovits Mária** urnő, mint tudjuk, végleg eltávozik városunk köréből, Budapestet választva állandó tartózkodása helyéül. Nem elégedhetünk meg avval, hogy e tényt egyszerűen fölemlítjük; nem csak azért nem, mivel a távozó törvényhatóságunk közbecsülésben állott első érdemduz tisztviselőjének özvegye, hanem, mert, attól eltekintve, társadalmi életünk egyik kiváló alakjától válunk meg, s e fennkölt szellemű hölgy távozása érzékeny veszteség városunkra nézve. Hol a nyomor szenvedésein enyhíteni kellett, jöttéve keze megtalálta az utat, szerényen visszavonulva a hálálkodók kézcsókjai elől; mert nem hiuság ösztönözte jót cselekedni, de nemes szíve, mely telve felebaráti szeretettel, nem szépen hangzó szóvirágokban, de az irgalmasság cselekedeteiben kereste és találta meg az elégtételt. Hiszen sokan, kik jótéteményeiben részesültek, nem is tudják, hogy ezeket neki köszönhetik. Ha az irodalmat, a művészetet pártfogolni kellett, ki tudott érte jobban lelkesedni, mint Ocsovszky Markovits Mária urnő?! E magas műveltségű hölgy, ki a jót és szépet nem csak megérteni, de átérezni is tudta; ki minden törekvéssel odahatott, hogy a jónak és szépnek érvényt és hívőket szerezzen; ki meggyőző érvelésével, lelkes szavaival nem egyszer gyűjtötte a szellem lobogója alá városunk számos intelligens egyéneit, hogy közös működéssel egy- vagy más cél eléérssék: anyagi áldozatoktól sem riadt vissza, ha ilyenek szükségesek voltak, bebizonyítván, hogy nála a lelkesedés nem csillogó külszin, de a szív- és léleknek igazi tiszta lángja. Meg vagyunk győződve róla, hogy sokan, nagyon sokan érezni

hetne. Nem kötötte ám Jóska senkinek az orrára, hogy valahára az ő szíve is lángra kapott.

Pedig úgy volt.

Egy este, midőn haza felé indult a teleptől nem messze, egy hegyoldalán levő háza felé, az országútról a völgybe levezető bokros mely út homályából női hangot hallott segélyért kiáltani.

Jóska nem volt sem rest, sem gyáva s oda sietett; épen jókor, hogy egy alig serdülő fiatal leányt kiszabadítson egy ittas bányamunkás karmai közül, ki csak egy nappal ez előtt többrendbeli rakoncátlankodás és a szakmányjegy meghamisítása miatt a szolgálatból elbocsátatott.

Egy jól irányzott ökölcsapás leterítette a támadót, és Jóska, — mi egyebet tevő lehetett volna? — szép gyöngéden hazavezette a remegő leányt.

De ez a kaland, ez az esti együttlét megzavarta Jóska fejét. Váltig küzködött magával, de végre mégsem állhatta meg, és — beállított a lány szüleihez kérőnek.

A derék házaspárnak nem volt ellene kifogása, annál kevésbbé, mert a kérő nem volt ám szegény legény. A leány meg nem vonakodott; hiszen nem ismerte még a szerelmet s Jóskához a hálás barátság érzete fűzte.

Jóska boldog volt — és hallgatott; némileg szégyelte magát, hogy harminczhét éves korában tizenhat éves leányt szeretett meg; titkolta is a dolgot eléggé; de hát mi maradhatna rejtve a világ előtt, kivált ha házasságról van szó?!

fogják a hiányt, melyet e nemes szívű, nem mindennapi szellemű hölgy távozása okoz, kinek a mindig szép és magasztosra irányuló törekvései mellett meg volt az az általán oly ritka erkölcsi bátorsága is, hogy a gyakran irigységszülte kicsinyes előítéleteket megvetve, ezeken felülemelkedni tudjon. Mi, az irodalom szegény napszámosai, nem nyilváníthatjuk ki jobban tiszteletünket e kiváló hölgy iránt, mint e sorokkal; nem adhatunk távozása miatti mély s igaz sajnálatunknak más kifejezést, mint e lapok útján; bucsuzól azon őszinte óhajással kísérvén a távozót: hogy az Isten vezérelje minden léptét s boldogítsa áldásával új otthonában, hol, reméljük, nem fog végleg megfeledkezni rólunk selmeczikekről.

— **Az öreg Siglisberg öngyilkos lett.** Az öreg Siglisberg belátva, hogy vén, hasznavehetetlen, korhadt, nem pázol — jól mondva, nem illik — a mai korba, be sem várta kitömettetését és öngyilkossá lett — beomlott. Az öreg Siglisberg tudni illik egy akna, még pedig a legregibb fajtából, a mely után lett az egész siglisbergi, később pjergi, most hegybányai bányatelep és község elnevezve. A sors — ez esetben a bányagazgatóság — könyvében úgy volt beírva és elhatározva, hogy e hasznavehetetlen aknát betömik; de ez, hasznavehetetlenségének szégyenletes tudatában, be nem várva betömetését, önként beomlott, semmiféle bajt sem okozva ez által, sőt a Mathusalemi kort is jóval túlhaladó elaggott öreg bányász jólelkűséggel megkimélte ezen önfeláldozó, nemes tette által a magas bányakincstárt egy kis költségtől.

— **A selmeczbányai dal- és zenekör** estélye folyó hó 17-én a Sembery teremben a közönség oly élénk és oly tömeges részlete mellett folyt le, milyent eddig csak ritkán vagy talán soha sem tapasztaltunk. A terem zsufolásig megtelt és nagyon szűknek bizonyult, mi azonban csöppet sem hátráltatta a kedélyes jókedvet. A műsorból melyet, mondhatni, feszült figyelemmel hallgatott végig a közönség, különösen ki kell emelnünk a zenekar által igen sikerülten előadott darabokat, melyek a következők: I. részlet „Linda“ operából, Donizetti átiratában. II. „Hegyi gyerekek“ keringő Zierertől, III. „Was klein ist, ist herzig“ polka, IV. „Induló“ Fridmann 66. számú opusza. Az előadás után az asztalokat kihordták a teremből, és élénk csárdással megkezdődött a

Nemsokára az egész telep rebesgette, hogy Jóska elveszi a Markát.

Némelyek Jóska sajnálták; ilyen fiatal leányt elvenni! Másoknak Marin esett meg a szive; hiszen a férje már vén bolond lesz, míg a menyecske csak igazában kezdené élni világát. Voltak, kik ezt is meg amaz is irigyelték; ezek a vén leányok, házsártos feleségű férfiak kategóriájából kerültek ki.

De hát bizonyosat egyik sem tudott; csak azt látták, hogy Jóska még nagyobb nyakkendőcsokrot visel, és még bokrosabb bokrétát tűz a sikkája mellé, mint eddig szokta.

Hanem szegény Jóska meggyült a baja.

Néha-néha bekopogtatott hozzá a józan megfontolás, s akkor azután eltűnődött magában. Bizony, ő már nem mai legény, s az a leány mégis kissé nagyon fiatal hozzáképest; mi lesz ebből? S megvakargatta a bekövetkező események elgondolásánál a füle tövét. Annál aggodalmasabb lett Jóska, mert észrevette, hogy a leány nem szerelemből megy hozzá. Eh, határozza el végre, ha már elkövettem azt az ostobaságot, hogy beleszerettem abba a fiatal leányba, miért kövessek el még nagyobb ostobaságot avval, hogy azt a fiatal leányt, a ki engem nem is szeret, elveszem feleségül?!

Jóska barátuk nem soká tétovázott, hanem fogta magát, elment a leányhoz, s ennek azután

táncz, a jelenvolt hölgyek nagy öröme, kik közül sikerült volna néhányat feljegyeznünk, de megjegyezzük hogy a névsor bizony nagyon hiányos volna, mert a sok eljegyzett és eljegyzendő szépség láttára, a fülbecsúzó zene hallatára megszűnik az ember statisztikus lenni.

— **Uj bérszabályzat.** A kincstári bányamunkások új bérszabályzatát e napokban küldte le megerősítve a pénzügyministerium. E szabályzat bányamunkásainknak jóval nagyobb előnyöket nyújt, mint az eddigi s különösen az ez utáni nyugbérézéseknél emelte a nyugbér alapját képező alaphért, a mennyiben azt — persze a legkedvezőbb esetben — egy munkanapra számítva 50 krról 60 krra emelte fel. Ebből is meggyőződhetnek munkásaink, hogy bányászati jövedelmeink és viszonyaink kedvezőtlen volta dacára, állapotuk javítására gond fektetetik és vezetésük oly kézben van, melynek csak hálával lehetnek lekötelezve.

— **Fertőző betegségek.** Dr. Stuller Gyula egy Bélabányán előfordult difteritisz esetet, Dr. Tóth Imre főorvos egy Hodruson és egy a hadovai majoron előfordult fertőző hasi hagymáz esetet jelentett be. — A száj és körömfájás a tehenek közt egyre terjed.

Rendőri hírek.

Lopások. Lestyánszky József alsó-utcai házába mult csütörtökön este egy eddig ismeretlen tettes belopódzott és onnét a háztulajdonos mézáros tanonczának bóröndjét különféle ruhaneműkkel és 4 frt 87 kr. készpénzzel elemelte. — Az ismeretlen elemelőt eddig nem sikerült a rendőrségnek kinyomoznia. — Haschek Mária kárára a felső rózsautca volt Steffel-féle házban 2 libát, 2 dézsát és 2 teknyőt loptak el. — A Baumann kert tekéző helyiségét feltörték s onnét különféle tányérokat s egy csomó kártyajátékot elloptak. — A rendőrség e lopások tetteit eddig ki nem nyomozta. — Ezen alkalomból kérdést intéztünk egyik rendőrbiztosunkhoz, hogy miként van az, hogy az akadémiai épületből az Ernszt-féle üzletbe megkísérelt, Szécsiek pinczejében pedig valósággal véghez vitt és a most említett lopások tetteit eddig nem sikerült kézre keríteni s hogy nyomozzák-e a jó madarakat. Mire azt nyertük válaszul: „hát van is erre nekünk fizikai időnk?

elmondta szép sorjában szive aggodalmait, min a leány nem is busult el nagyon, mert időközben, megsugjuk, megtetszett neki a szomszéd bányatelep fiatal alóre, ki szintén epedő szemmel tekintgetett a szép Marira, ha megláthatta valahol.

De bezzeg az öregek nem vették oly könnyedén a dolgot, mert még nem tudtak semmit sem a leánynak szerelméről.

De mennyire elérékenyedtek, midőn lányuk eddigi jegyese olyanféle irást olvasott fel nekik, melyben kötelezi magát Marinak, ha férjhez mén, háromszáz, mond háromszáz pengő forintot hozományul adni, föltéve, ha a vőlegény ellen nincs kifogása Jóskaéknak.

Nagy leve az öröm Mariéknál; az öregek összevissza ölelgették szorongatták Jóskaékat, az ex vőlegényt s a leány, meghatva, könnyes szemmel csókolt kezét jóltevőjének, ki igyekezett mihamarább kiszabadulni közülük, mert maga is igen elérékenyült. Mikor már kívül volt a házon, nehéz sóhajás tört ki melléből, s kezefeje alkalmatlankodó könyecseppet törölt ki szeméből.

A telep lakosai, munkásai csak várták, mikor lesz már Jóska lakodalma?

Várhatták!

De azért Jóska továbbra is rengeteg nyakkendő csokrot kötött, s tarka bokrétát tűzött a sikkája mellé, s úgy örült, úgy mosolygot valaminek, csak néha-néha komolyodott el és sóhajtott nagyot, de csak akkor, ha senki sem láthatta.

hiszen most egész nap az adó és ház összeírásokkal vagyunk elfoglalva s különben is minden más egyéb ügyeknél alkalmaznak, mint a szigoruan vett rendőri ügyekben.“ — És t. olvasóink ez a valóságnak teljesen megfelel és dacára többszöri felszólalásunknak e bajon segítve nem lett. Pedig most a tél beálltával kezdődik a gonosztevők — hogy úgy mondjuk — idénye és épp most volna szükségünk, égető szükségünk arra, hogy a rendőri aparátus kifogástalanul működjék. Hogy lehet ez, mikor a külszolgálatot teljesítő biztosok — adó stb. stb. — összeírásokkal vannak elfoglalva s a kapitányi hivatal hatáskörébe annyi mindenféle oda nem is tartozó ügy osztatik be, hogy a munkát alig képes elvégezni. — Ha e nagy, nagyon nagy bajon sürgősen segítve nem lesz, akkor dacára tulfeszítő munkát és buzgalmat kifejtő rendőrhivatalnokainknak s különösen annak főkapitányának; kiszámíthatlan következmények állhatnak be. Az elkövetett lopások mind ott történtek hol őrszem nincsen, mert kevés a rendőrök száma. Ezeknek számát is végre-valahára szaporítani kell, hogy a Steingrubenen, különösen az új akadémia mellett, a felső rózsautczában stb. legalább éjjel lehessen őrszemeket felállítani. — Tessék ezt jól megfontolni!!! —

Külömfélék.

— **A Femke perzselyei városunkban** évenként elég szép kis összeget juttatnak az egyesület pénztárába. E napokban nyitotta fel Krausz Kálmán főkapitány a szivargyári perzselt, melyben 12 frt 55 kr. találtatott, pedig a perzsely a folyó évben már harmadszor lett kiürítve. E szép hazafias ad akozás dicséretére válik az egész dohánygyári személyzetnek, de különösen a munkásoknak, kiknek filléreiből gyűlt ez összeg össze. A rendőrkapitányi hivatal perzselyében 8 frt 46. kr. találtatott. Mind két összeg át fog adatni az egyesület helybeli pénztárnokának. Itt felemlítjük hogy a Femke egyesület perzselyei városunkban a következő helyeken található: 191. sz. felső piac Gutfreund vendéglőjében, 192. városi vígadóban, 193. régi kaszinóban, 194. Alsó utcai Irmiler-féle sörcsarnokban, 195. Markus czukrárdájában, 196. Dohánygyárban, 197. Bányatárspenz-

De valami mégis kiszivárgott a dologból, kivált a mi a hozományt illetve, s ez okból nagy vala Jóskaéknak az ő respektusa a legények szemében, ha mindjárt rajta száradt is a „vőlegény“ elnevezés.

Azóta három esztendő telt el. Az alór kiszolgált a három katonai évét, s legközelebb oltárhoz vezeti az ő Mariskáját, miről az a két veszekedő legény nem tud semmit, mert különben nem kaptak volna majdnem hajba Mari miatt az oferán, hol Jóska kivezeti a teremből Marit; már látják messziről a fiatal alórt, ki feléjük siet.

„Édes hugom!“ Szól Jóska a leányhoz „Nem kellett volna ott a tánczolók között várnod jegyesedre. Tudom, ő akarta így, hogy meglepetést szerezzen az irigy népségnek; de ebből baj lehetett volna; menjetek innét, s legyetek boldogok!“

A hozzájuk érkezett fiatal alórral szívélyesen kezelt szorit. Jó barátok ők; el is mondta neki szerelme történetét.

Még egy pillantást vet Marira s ezzel tova siet, titkon törülgetve nedvesült szemét.

Az alórból és Mariból boldog pár lett; Jóska megmaradt agglégénynek s nem törődik vele, ha vőlegénynek csúfolják; most is kicsipi magát, mintha lakodalomba készülne; ez már az ő gyöngéje.

tárban, 198. Akad. ifj. körben, 199. polgári lövöldében, 200. Gulrichné sörcsarnokában (Stein-gruben) 201. Bogyá János vendéglőjében, 202. rendőrkapitányi hivatalban, 203. Róth Bodog sörcsarnokában, 204. Vihneyi fürdőben és 205. számú perzsely a polgári kaszinóban.

— **Vadászat.** Mult vasárnapon ismét tartott, az erdész akadémiai fiatalság részére rendezett gyakorlati hajtóvadászat, a melyet már a Szécsi Zsigmond elhunyt tanár helyébe kinevezett Csiby Lőrincz hely. tanár és Belházy tanársegéd rendezett, a tópataki pagonyban. E vadászon a fiatalság nagy számmal vett részt és terítékre került: egy vaddisznó, egy róka, egy őzbak és két nyul.

— **Liszt és zsemle.** Panaszos levelet kaptunk és talán nem indokolatlant, hogy a liszt ára tetemesen, majdnem 40%-kal leszállott és azért zsemleink és egyáltalán péksüteményeink sem nem nagyobbodtak, sem árukban le nem szállottak. Elpanaszolja a levél, hogy míg Budapestben a drágának kikürtölt székes fővárosban 10 krért 8 zsemlet, addig nálunk csak 5 zsemlet lehet kapni. Végül így fakad ki: a ki ezen üzleti viszonyt felhasználná és nálunk is adna 10 krért 8 zsemlyét az, bizonyára jó áru mellett kitűnő üzletet is csinálna! — Ajánljuk e kifakadást — különben kifogástalan süteményeket és zsemlyéket készítő derék pékmestereink b. figyelmébe.

— **A balek bálon** részt vett asszonyok és leányok névsorát, melyet mult számunkban közöltünk, tudósítónk pótlólag még a következőkkel egészíti ki: asszonyok: Barisné, Barsiné, Fekete Lajosné, Meles Antalné, Surjanszky Kálmánné, Stemákné. — Leányok: Baris Vilma, Barsi E., Jamnitzky Janka, Marusits M., és Surjanszky Etelka.

József főherceg ő csász. és kir. fensége udvari szállítója.
Fülöp szász Coburg-Gothai herceg ő kir. fensége szállítója.
Sürgőnyezim: Gottschlig Budapest. Telefon 58-86.

GOTTSCHLIG

AGOSTON BUDAPEST.

tea-, rum- és cognac-
nagykereskedő

Központi iroda: IV., Váci-utca 4-ik szám.

RAKTÁRAK:

VI., Váci-utca 6. sz. „a Mandarinhoz“ | VI., Andrássy-út 23. „Hong-Cong városához.“
a Város-ház tér mellett | a kir. opera áttelenében

IV., Egyetem-tér, Egyetem-utca sarkán, a „Japán nőhöz“.

KIVITELI PINCZÉK:

X., Kőbánya, Füzér-utca 9. szám.

Bizományi raktár:

Selmeczbányán:

Marshalko Gyula úrnál.

Közvetlen behozatalu valódi chinai és orosz karaván-teák, Jamaica-, Brazíliai és Cuba-rumok, francia cognacok, likőrök a legfinomabb minőségben, eredeti csomagok és palaczkokban, eredeti árak mellett.
— Árjegyzék ingyen és bérmentve. —

Hirdetmény.

Az első osztályban ki nem huzott

osztálysorsjegyek

megujítása — minden igény elvesztése mellett — november 26-ig alulirotnál eszközölhető.
Vétel sorsjegyek, a míg a készlet tart — kaphatók a Magyar osztálysorsjáték képviselője
Dimák J. E. kereskedőnél.

Hirdetmény.

A magyar sorsjáték második osztályának huzása december 6-án kezdődik és december 14-éig tart.

Vételsorsjegyek — a míg a készlet tart — és pedig:

egy egész sorsjegy 80 koronáért, egy tized sorsjegy 8 koronáért és egy huszad sorsjegy 4 koronáért

az ismert elarusítóknál kaphatók, a kik egyszersmind mindennemű felvilágosítással szolgálnak. Megrendelésekkel kérjük (nem hozzánk) fordulni.
Budapest, 1895. november 1-én.

Magyar Osztálysorsjáték Igazgatósága.

Már 1895. Deczember-hó 6--14-ig.

ejtetik meg a

Magyar Osztály-Sorsjáték

Nagy nyereményhúzósa,

melyben 21499 pénznyeremény kerül

4 millió 332.000 korona

összértéken kisorsolásra, többek között egy 600,000 koronás jutalom 400,000, 200,000, 100,000, 50,000 stb. stb. koronás nyereményekkel.

A legnagyobb nyeremény
a legszerencsésebb esetben

Egy millió

korona.

A sorsjegyek árai: 1 egész 40 frt. 1 tized 4 frt. 1 fél = $\frac{5}{10}$ 20 frt. 1 huszad 2 frt.

(Biztonság okáért kérem a sorsjegyek küldését ajánlott levélben kérni. Az ajánlott levél portója fejében 15 kr, nyereményjegyzékért 10 kr. összesen 25 kr. fizetendő.)

Ajánlja és szétküldi postautalvány ellenében vagy utánvétellel is

Heintze Károly, főelarusító, Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Hogy a tisztelt közönség különböző számokból álló több sorsjegy birtokában nagyobb nyereménykilátásához jusson, 5, vagy ennél több sorsjegy vásárlásánál a legkülönfélébb számokat állítom össze tetszés szerint egész, fél, tized és huszadokból.

Sürgőnyezim: **Lottoheintze Budapest.**